

ČTĚME SI
S RODIČI

Susa Hämmerle • Kyrima Trapp

Místo, které znám

ŠKOLKA

Upozornění pro čtenáře a uživatele této knihy

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této tištěné či elektronické knihy nesmí být reprodukována a šířena v papírové, elektronické či jiné podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele. Neoprávněné užití této knihy bude **trestně stíháno**.

ŠKOLKA

Susa Hämmerle, Kyrima Trapp

Original title: Heut gehen wir in den Kindergarten

Copyright © 2000 by Annette Betz Verlag im Verlag Carl Ueberreuter, Wien-München

All Rights Reserved.

Czech edition © 2011, Grada Publishing

Vydala Grada Publishing, a.s.

U Průhonu 22, 170 00 Praha 7

jako svou 4417. publikaci

První vydání, Praha 2011

ISBN: 978-80-247-3963-2 (tištěná verze)

ISBN: 978-80-247-7807-5 (elektronická verze ve formátu PDF) © Grada Publishing, a.s. 2012

Překlad: Jana Bílková

Redaktorka: Zdenka Svěráková

Sazba: Lucie Němcová

Počet stran: 24

Vytiskla tiskárna GRASPO CZ, a.s.

Pod Šternberkem 324, Zlín

Publikace z nakladatelství Grada Publishing, a.s. si můžete zakoupit u svého

knihkupce nebo objednat v Zákaznickém servisu nakladatelství Grada Publishing, a.s.,

U Průhonu 22, 170 00 Praha 7, tel.: 234 264 511, fax: 234 264 400,

e-mail: obchod@grada.cz, www.grada.cz.

Na Slovensku objednávejte knihy na adrese: Zásielková služba Grada Slovakia, spol. s r. o.,

Moskovská 29, 811 08 Bratislava, Slovensko, tel.: 02/556 45 189, fax: 02/556 45 289,

e-mail: grada@grada.sk

Susa Hämmerle

Místo, které znám

ŠKOLKA

Ilustrace Kyrima Trapp

„Dobré ráno, školkáčku!“ říká maminka. Kačenka zívá a – celá září. Dnes jde poprvé do školky! Rychle vyskočí z postýlky. Rychle se oblékne. „Tatínku, proč se školce říká ’školka‘?“ ptá se při snídani. „Protože děti jsou mladé sazeničky a musí ještě hodně vyrůst,“ směje se tatínek.

Kačenka se rozesměje. Představí si, jak ji zalévají – já – to bylo kakao!
„To nevadí,“ říká maminka.
Sklízí ze stolu a jde si pro jiný svetr.
Tatínek si mezitím chystá svačinu.
Kačenka už má připravenou novou taštičku do školky.
Ale kde je tygr, její plyšové zvířátko?

Kačenka ho nikde nemůže najít.

„Konec hledání,“ řekne nakonec.

„Tygr prostě zůstane doma. Stejně se bojí vody – myslím, kdyby nás zalévali!“

V šatně se to hemží dětmi.

Kačenka se přitiskne k mamince.

Tu přichází paní Žádníková, učitelka v mateřské školce.

Vypadá velice mile. „Dobré ráno, Kačenko.

Chceš zvoneček, nebo konvičku?“ ptá se.

Kačenka se na ni tázavě podívá. Paní Žádníková ukáže na háček v šatně.

Teď Kačenka pochopí. Každé dítě má svoje místo,

kde si může pověsit oblečení. „Konvičku,“ říká a zasměje se.

I maminka se zasměje a dá jí pusu na rozloučenou.

Jeden chlapeček je tu také nový. Dostane háček se zvonečkem.
Když chce jeho maminka odejít, přitulí se k ní a pláče.
Kačenka jde k němu. „Chtěl by sis se mnou prohlédnout obrázky na háčcích?
Určitě je tam i kornoutek se zmrzlinou!“

Chlapeček váhá, potom ale jde s Kačenkou.
Na obrázcích najdou: hříbek, tříkolku, panenku, různé druhy ovoce,
ale kornoutek se zmrzlinou – ten nemohou najít!

Chlapec se jmenuje Tomášek.

Je velice stydlivý a netroufá si vejít do herny.

Kačenka ho postrčí přes práh.

Ostatní děti si už hrají.

Je tam koutek s panenkami, koutek na převlékání,
dětský domeček, dětská kuchyňka, stůl na malování
a výtvarné činnosti, koutek s kostkami, regál s knihami a ...

Kačenka už by si chtěla hrát.

„Vidíš tady i doktorský koutek?“ ptá se Tomášek.

„Momentálně ne,“ říká Kačenka. „Ale koutek s kostkami je volný.“

Postaví spolu pařížskou Eiffellovku. Když spadne, Tomášek se rozpláče
a chce, aby přišla jeho maminka.

„To je školka pro děti, a ne pro rodiče,“ vysvětluje Kačenka.

„A jestli budeš dál plakat, budeme všichni mokří!“

Načež vypráví Tomáškoví příběh o mladých sazeničkách.

Tomášek se tomu musí smát a pak spolu postaví nejkrásnější věž na světě.

Za Kačenkou a Tomáškem přijde chlapec.
Ptá se: „Chcete si udělat přestávku na svačinu?“
Tomášek chce ještě postavit hrad.
Kačenka má naopak hlad jako vlk.
Chlapec jí ukazuje, kde si může umýt ruce.
I v umývárně má každé dítě svůj vlastní háček
se stejným obrázkem.
Na háčcích visí ručníky.
Nejvíc se ale Kačence líbí malé záchody!

U stolu smí sedět při jídle vždy šest dětí.
Kačenka pomáhá při prostírání.
Na servírovacím vozíku je i talíř s ovocem.
Na pití je šňáva nebo kakao. Hoplá!
Nalévání není vůbec jednoduché.
Chutnají Tomáškovi také ty dobré hrozny?
Kačenka se pátravě zadívá do koutku
s kostkami.
Ale Tomášek už tam není.
Kam jen mohl jít?

Teď je Kačenka úplně najedená. „Kdo se chce naučit písničku?“ ptá se paní Žádníková. Kačenku láká spíš stolek na výtvarné činnosti. Tam sedí několik dětí s další paní učitelkou. Malují, stříhají, lepí, smějí se a dělají: „Huhuhu!“ „Chceš si taky udělat strašidelnou masku, Kačenko?“ ptá se paní Machová. Kačenka přikývne. Jedna holčička jí udělá místo. Říká: „Brzy budeme mít slavnost se strašidylky. To mohou přijít i rodiče.“

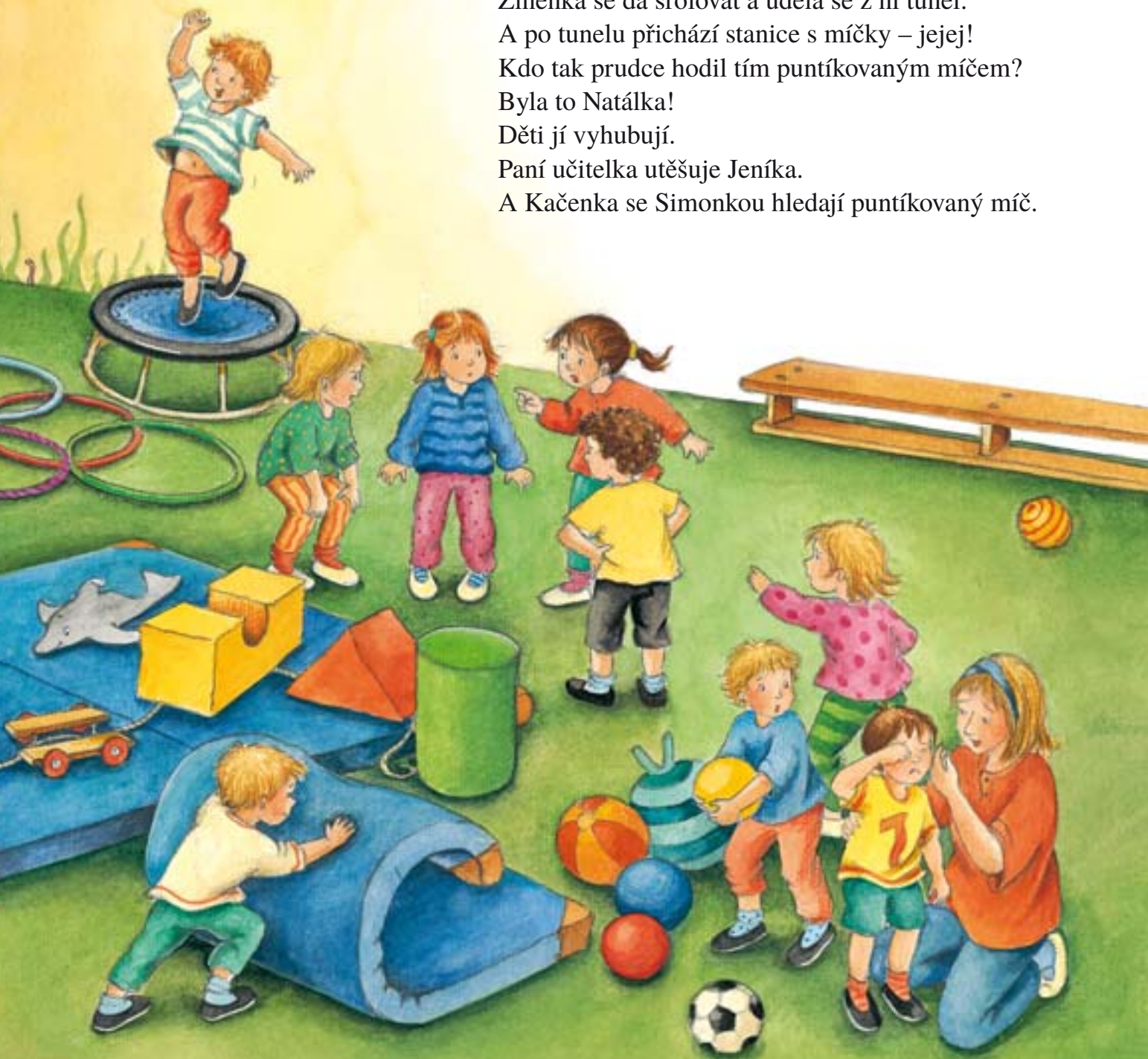

Kačenka už se těší. Zatímco vyrábí masku, slyší, jak děti z hudebního koutku zpívají: „Strašidýlko Emílek patří do všech postýlek, strašidýlko Emílek chce si s vámi, hrát.“ Kačence se písnička líbí. Zítra s nimi bude taky zpívat. A vezme si nějaký z hudebních nástrojů. Mají tam i flétnu? „Konec hraní a zpívání!“ volá paní učitelka.

„Uklidíme hračky a budeme cvičit!“
To nemusí říkat dvakrát.
Děti vše rychle uklidí a převléknou se.
Tělocvična je velká a světlá.
Děti si mohou postavit překážkovou dráhu.
Vede od klouzačky přes kruhy až k trampolíně,
pak přes obruče ke žraločímu jezeru,
přes které vede provazový most...

Tomášek má taky nápad.
Žíněnka se dá srolovat a udělá se z ní tunel.
A po tunelu přichází stanice s míčky – jejej!
Kdo tak prudce hodil tím puntíkovaným míčem?
Byla to Natálka!
Děti jí vyhubují.
Paní učitelka utěšuje Jeníka.
A Kačenka se Simonkou hledají puntíkovaný míč.

Venku pěkně svítí sluníčko.
„My chceme jít do zahrady!“ volají děti.
Paní učitelka souhlasí.
V šatně to šumí jako ve včelím úle.
Některé děti se strkají.
Jiné na sebe křičí.
Každý chce být hotový jako první.
„Dej si svůj špinavý sáček jinam!“ rozčiluje se Kačenčina sousedka.
Kačenka si omylem pověsila pytlíček na jiný háček.
Zacpe si uši.
„Já chci domů!“ pláče.

Paní učitelka si sedne vedle ní. „To víš, Kačenko,“ říká.
„Někdy je ve školce hodně povyku a zlobení.
Některé děti se taky rády pošťuchují.
Ale většinou je u nás moc a moc hezky.
A obzvláště pěkně je v zahradě!“
Kačenka vidí zahradu přes okno jen velice nejasně.
Mžourá očima a říká:
„Tak dobře. Ukážete mi zahradu?“

Dlouho se Kačenka paní učitelky za ruku nedrží.
Tady je skluzavka! A tady dřevěná věž!
Z ní má Kačenka skvělý výhled.
Vidí Tomáška na pískovišti. Vidí Simonku na lanovce.
Vidí Jeníka s koloběžkou. A vidí Elišku,
která na ni před chvílí byla tak nepříjemná!
Teď jí to ale řekne!
Kačenka sklouzne z věže a běží k Elišce.

Jen co se před ní postaví, Eliška k ní natáhne ruku.
„Promiň!“ říká Eliška. Kačenka se nadechne – ale pak přikývne.
Potom obě běží k houpačkám. A k autíčkům. A k houpacímu hříbku.
A – bohužel k dřevěné raketě to už nestihnou...
„Kačenko, jdeš domů!“ volá paní učitelka.
Tatínek má s sebou plyšového tygra. Na cestě domů ho Kačenka
k sobě pevně přitiskne. „Víš co, tygře?“ říká.
„Školka je nejlepší zahrada na světě.
A zítra půjdeš se mnou!“